

J: „Pastorihärra, mida arvate Teie sellest, kui kogu meie koolitöö maakeeles saab olema? See ometi kogu õpetusele uue jõu annab.“

H: „Oi, raske see olema saab

J: „Miks ometi nii arvate? Teilgi jumalasõna ju maakeeles lihtsam seletada, kuigi Teie igapäevaselt pereringis saksa keelt kõnelete. Kogudus ikka eestlastest koos seisab!“

H:“ Kallis söber! Meie õnnistav Piibliraamat juba vega ammu maakeelne on! Ja meie, baltisakslased, seda ka lugeda oskame- iseeranis pastorid. Teil aga kooliraamatud enamasti puudulikud või vööras keeles!“

J: „Eks koolmeistrid ju mõistavad neid keeli, olgu siis saksa või vene keel. Ja küll see koolilaps ka aegamööda mõistma saab.“

H: „Ei nemad ruttu mõista! Iga vööras raamat isemoodi on. Rehkendus ehk mõistetav on, minevikulugu või see historii aga üldse mitte. Või Teie viimase kohe uue kirjutate?“

J: „Saab seegi aegamööda juhtuma, ise meie hindame omi vanu ja uuemaid aegu. Siis saavad ka uued kooliraamatud tulema, kui Tartu Universiteet maakeelseks tehakse.“

H: „Mina keiserlikus venekeelses Dorpati Universiteedis oma hariduse saksa keeles sain ja Teile korralikus eesti keeles jutlust pean. Kes Teile kõike seda tarkust eesti keeles seal õpetama saab?“

J: „Kui meie isamaa ja emakeel enam suurtest keisririikidest ära ei ripu, küll siis needki asjad korda saame. Paneme maakeelde kogu ilma tarkuse ümber.“

H:“ Teie ikka vist kergeuskline olete! Kohe oma riik ja oma keel? Meie suurel saksa rahval aega võttis see põlvkondi! Kui Lutherus oma tõlgitud Piibliraamatu valmis sai, siis vähe oli koolitatud inimesi, kes seda mõistsid. Ja päris oma Saksariigi ja selle õige keele saime tehtud mitmesaja aastaga.“